„Kuidas," hüdis kõrtsmik, „tahhad sa seddawisi maksta? Ma wõttan so kue seljast; nisugust nalja ma ei mõista."

„Pahhanda mind mitte," ütles wõeras, „muido näitan ma, kuidas sa siit lähhäd."

„Minna," karjus kõrtsmik, „minna tahhan ommeti nähha, kes mind siit wõib nihhutada."

„Weame rubla peäle kihla, et sa kui jännes siit kassid."

„Hea kül," naeratas kõrtsimees, „kihlweo eest jättad weel pükstd kõrtsi."

Äkkiselt püstis wõeras jooksma, kõrtsmik takka järrele, — omma kätte sama.

Kui sadda sammo olli putkand, pöris ümber ja ütles: „miks sa jookstd? — nüüd olleme tassa;" — kergitas kübbarat ja läks.

Wallelikko ei usta.

Olli ükskord juttuks, kellele salla-asja keige julgeminne wõib räkida?

„Wallelikkule," kostis üks mõistlik mees, „kegi tedda ei ussu, kui ta kül wälja lobbiseks."